

Arrest

nr. 264 764 van 1 december 2021
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS, en gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 17 maart 2019 België binnen en verzoeken op 1 april 2019 om internationale bescherming. Op 30 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen beiden tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 31 maart 2021 aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Perzische origine, afkomstig uit Teheran. U huwde op 25 mordad 1387 (Iraanse kalender omgezet naar westerse kalender 15 augustus 2008) met S.F. (OV x.xxx.xxx). Jullie kregen samen drie kinderen Z.Z.B., B. en B. In 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) nam u samen met uw echtgenote deel aan protesten in Iran naar aanleiding van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen. U werd hierbij opgepakt en in een politiecombi geduwd. U slaagde erin te bellen naar een vriend van u, M., die bij de sepah werkt. Dankzij hem werd u na een half uur vrijgelaten. Vanaf 1390 (21 maart 2011 – 20 maart 2012) baatte u een immobiliënkantoor uit in Iran. Eind shahrivar 1397 (augustus/ september 2018) vroeg S.M.B.S. u om een appartement van hem te verkopen. U vond een koper voor dit appartement, mijnheer B., die 70 % van het aankoopbedrag van het appartement aan S. betaalde. Eind mehr 1397 (september/oktober 2018) begaf u zich naar een notaris waar de verkoopakte zou verlijden. S. daagde echter niet op en kon niet meer bereikt worden. B. diende hierop klacht in tegen u en S. waardoor het tot een rechtszaak kwam. Eind aban 1397 (oktober/november 2018) werd u door de rechtbank vrijgesproken. Na uw vrijspraak, rond 20 azar 1397 (11 december 2018), stelde u vast dat er betonblokken voor uw immobiliënzaak geplaatst waren waardoor u uw zaak niet kon betreden. Een uur later kreeg u een anonieme dreigtelefoon waarin u werd gezegd dat u met S. diende samen te werken; u diende tevens naar de rechtbank terug te keren om er alle misdrijven en overtredingen die S. gepleegd had op u te nemen. Rond 2 dey 1397 (23 december 2018) werd uw wagen gestolen waarop u opnieuw een anonieme telefoon kreeg. Deze keer werd u meegedeeld waar u uw beschadigd voertuig kon terugvinden en werd er gezegd dat hetgeen met uw wagen was gebeurd ook u zou kunnen overkomen. Een aantal dagen later, rond 10 à 13 dey 1397 (31 december 2018 à 3 januari 2019), werd er in uw woning ingebroken, alles werd er overhoop gehaald. U kreeg hierop opnieuw een anonieme telefoon waarbij werd herhaald dat u de overtredingen en schuld van S. op u moest nemen. Op 20 dey 1397 (10 januari 2019) werd u in uw woning gearresteerd door het Ettelaat (ministerie van informatie). U werd geblinddoekt en naar een onbekende plaats gevoerd waar u geslagen en gefolterd werd. Na vijf uur werd u, na het ondertekenen van drie documenten, met een wagen weggevoerd. Onderweg werd er u een briefomslag overhandigt. Men deelde u mee dat u op 22 dey 1397 (12 januari 2019) met die omslag naar dezelfde rechtbank waar u vrijgesproken was, moest gaan waar u alle schuld op u moest nemen. De dag nadien nam u contact op met uw vriend H. H. bracht u naar een onderduikadres in Nosjahr. Aangezien u niet voor de rechtbank was verschenen, vielen op 22 dey 1397 (12 januari 2019) agenten van het Ettelaat uw woning binnen terwijl uw echtgenote en kinderen thuis waren. Zij zochten u en de briefomslag die u gekregen had. Nadien vertrokken uw echtgenote en kinderen naar uw schoonouders. Twee dagen later vielen agenten van het Ettelaat opnieuw uw woning binnen. Via een buurman vernamen zij dat uw echtgenote bij haar moeder verbleef. Hierop vielen zij, op zoek naar u, ook de woning van uw schoonouders binnen. Na deze inval doken uw echtgenote en kinderen onder bij uw moeder. Op 17 maart 2019 nam u samen met uw echtgenote en kinderen een rechtstreekse vlucht vanuit Iran naar Schiphol/Nederland. Bij uw aankomst in Nederland nam u contact op met uw moeder. Uw moeder deelde u mee dat zij van M. vernomen had dat de Iraanse autoriteiten wisten dat u naar Nederland gereisd was. Hierop reisde u met uw gezin dadelijk verder naar België waar u op 1 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 6 mei 2019 beviel uw echtgenote in België van uw zontje B.. In bahman 1398 (januari/februari 2020) vernam u van M. dat het Ettelaat uw immobiliënkantoor was binnengevallen op zoek naar u. Eind 2020 nam u deel aan een bijeenkomst aan de ambassade van Oekraïne om de slachtoffers van het Oekraïense vliegtuig dat door Iraanse regime werd neergehaald te herdenken.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw paspoort uitgereikt op 17 november 2016 en geldig tot 18 november 2018, het paspoort van uw echtgenote uitgereikt op 16 maart 2015 en geldig tot 15 maart 2020, het paspoort van B. uitgereikt op 2 juli 2016 en geldig tot 2 juli 2023, het paspoort van B. uitgereikt op 5 maart 2015 en geldig tot 4 maart 2020, een foto van uw werkvergunning voor een immobiliënkantoor in Iran, een kopie van uw huwelijksakte, een foto waarop u te zien bent met rode uitslag aan uw linkeroogkas, een foto van een beschadigd interieur van een wagen, een foto van betonblokken die voor een ingang van een gebouw staan, drie foto's waarop openstaande kasten en overhoop gegooid kleren te zien, een petitie in het Farsi van burens waarin staat dat mannen in burger uw woning op 24 dey 1397 (14 januari 2019) binnenvielen, een artikel in het Farsi over rechtszaken omtrent economische corruptie in Iran, een volmacht die door S. aan u werd verleend in het kader van de verkoop van een appartement, een artikel in het Farsi met een foto van S. waaruit blijkt dat Sadoughi vele connecties en invloed heeft, een kopie van een e-mail van een psycholoog uit België waarin hij

beschrijft dat u en uw echtgenote twee keer bij hem op visite gingen waaruit de psycholoog afleidde dat jullie een koppel zijn dat erg getroffen is en op de rand van psychische instorting staat maar grote inspanningen leveren om jullie zelf psychisch recht te houden en dat de voortzetting van jullie psychotherapie essentieel is. Bij uw documenten werd eveneens een e-mail toegevoegd d.d. 26 juli 2019 die uw advocaat J.S., in het kader van de Dublin-procedure aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overmaakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde weliswaar een e-mail van een psycholoog voor (doc15). Uit dit stuk blijkt echter geen diagnose en blijkt evenmin dat u tengevolge van uw psychische problemen niet in staat zou zijn om concrete, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Uit niets blijkt derhalve dat een psychische problematiek u zou belemmeren in het afleggen van volledige, volwaardige en geloofwaardige verklaringen over gebeurtenissen die aan de basis liggen van en betrekking hebben op uw problemen in en vlucht uit Iran. Bovendien formuleerde u geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal en werd u bij de aanvang van het persoonlijke onderhoud meegedeeld dat u steeds kon aangeven wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben en u een pauze kon aanvragen wanneer u hier nood aan had (CGVS, p 1-2). Tijdens de persoonlijke onderhouds werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u bij een terugkeer naar Iran vreest gedood te worden of levenslang in de cel te belanden door de Iraanse autoriteiten en meer bepaald door toedoen van S.M.B.S (CGVS, p19 + CGVS vragenlijst opgemaakt bij de DVZ; vraag 3.4). Aan uw vluchtrelaas uit Iran kan er echter geen geloof worden gehecht omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachtten te misleiden. Zo liet u via een e-mail van uw advocaat op 26 juli 2019 weten (doc 16) dat u niet naar Nederland kon teruggestuurd worden omdat u voor de Iraanse geheime dienst zou werken, u bij aankomst in Nederland via uw familie vernam dat uw voormalige werkgever op de hoogte was van uw reis naar Nederland en u daarom dadelijk naar België reisde waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U zou zich u omwille van deze reden in het kader van de Dublin-procedure verzetten tegen een eventuele terugname door Nederland. Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter nooit voor de Iraanse autoriteiten gewerkt te hebben (CGVS, p4). Uw echtgenote verklaarde, geconfronteerd met de inhoud van deze mail, eveneens dat u nooit voor het Ettelaat (ministerie van informatie) werkte en dat dit misschien verklaringen betroffen die S. afgelegd zou hebben (CGVS F., p16); wat geen steek houdt aangezien deze mail door uw advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken verzonden werd. Dat u met valse verklaringen de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees en hypothekeert de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdstip waarin de problemen zich presenteerden. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept, tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts is het erg merkwaardig dat zowel u als uw echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarden dat jullie zonder smokkelaar vanuit Iran naar Nederland reisden (DVZ-

vragenlijst ; vraag 36 + DVZvragenlijst F.; vraag 36). Niettegenstaande uit het DVZ verslag blijkt dat er vragen werden gesteld omtrent de naam van de smokkelaar, de prijs van de reis en de organisator van de reis is het op zijn minst merkwaardig dat jullie geen enkele melding hebben gemaakt van personen die zouden geholpen hebben met de voorbereidingen van uw reis. Voor het CGVS verklaarden jullie echter uitdrukkelijk dat uw vriend H.samen met een smokkelaar alles omtrent jullie uitreis heeft geregeld (CGVS, p11-12 + CGVS F., p12-13). Hierbij aansluitend doen ook jullie verklaringen betreffende een eventueel reisverbod die tegen jullie zou zijn uitgevaardigd de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u dat u ongeveer twee weken na uw onderduiken en bijgevolg anderhalve maand voor uw vertrek uit Iran, vroeg aan uw vriend H. om contact op te nemen met uw vriend M. zodat die een eventueel tegen u opgelegd reisverbod zou kunnen verwijderen (CGVS, p10). Hierbij is het merkwaardig dat u later –terwijl u tijdens uw onderduiken dagelijks met hem in contact stond - nooit aan H. vroeg of er al dan niet een reisverbod op uw naam stond en of M.erin geslaagd was dit daadwerkelijk te laten verdwijnen (CGVS, p9). Uw verklaring hieromtrent, namelijk dat u niets over het reisverbod kon vragen omdat uw vriend M. elke dag online moest kijken of er al dan niet een reisverbod op uw naam stond en dat het pas bij vertrek duidelijk zou worden of u al dan niet een reisverbod had (CGVS, p10), houdt geen steek. Indien M. daadwerkelijk elke dag online moest kijken of er voor u een reisverbod was kan op z'n minst verwacht worden dat u net voor uw vertrek uit Iran nog wel even naar een stand van zaken zou hebben gevraagd. Immers moest u werkelijk de dood vrezen mag er aangenomen worden dat u niet, zonder dat u met zekerheid weet dat er geen reisverbod tegen u zichtbaar is, door middel van uw eigen paspoort, een vlucht zou nemen vanuit Iran naar Nederland (CGVS, p4 + p11) dit temeer gezien S. volgens u een man was met vele connecties en invloed en u door zijn toedoen op 20 dey 1397 (10 januari 2019) werd gearresteerd en gefolterd door het Ettelaat (CGVS, p10 + CGVS F., p7). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat het weinig geloofwaardig is dat M., een persoon die bij de sepah verantwoordelijk is voor economische corruptie (CGVS, p6-7), zonder meer toegang zou hebben tot het Iraanse systeem waaruit blijkt dat iemand een reisverbod werd opgelegd. U verklaarde weliswaar verder dat de smokkelaar ook in de luchthaven alles geregeld moet hebben aangezien jullie daar heel vlot door controles en alles gepasseerd zijn (CGVS, p11). Ook deze verklaring kan het door u genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.

U legde verder geen enkel overtuigend begin van bewijs neer noch van de rechtszaak waar u bij betrokken was noch van de problemen die u daarna heeft gekend. U legde weliswaar een aantal foto's (doc 8, 9, 10 en 11) en een volmacht (doc 5) neer. Uit deze foto's blijkt dat u gewond was, uw auto beschadigd werd, uw huis overhoop lag en zijn er ook een aantal betonblokken voor een ingang van een gebouw te zien. Nergens uit deze foto's blijkt echter de oorzaak van deze verwondingen en/of beschadigingen. Voorts hebben dergelijke foto's enkel een bewijswaarde wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen zoals uit deze beslissing zal blijken, geenszins het geval is. Uit de door u neergelegde volmacht (doc 5) blijkt verder enkel dat S. u een volmacht heeft gegeven om een appartement te verkopen – wat in deze beslissing overigens niet in twijfel wordt getrokken - en niet zoals u beweerde een volmacht die u aan S. zou gegeven hebben. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er in alle redelijkheid kan gesteld worden dat uw verklaringen over de wijze waarop u dit document zou bekomen hebben weinig geloofwaardig zijn. Het is immers compleet onlogisch dat S. een volmacht die hij aan u gegeven heeft om een appartement te verkopen in een omslag zou stoppen om aan de rechtbank te geven en waaruit zou moeten blijken dat u alle schuld in deze zaak op u neemt aangezien uit deze volmacht blijkt dat S. de opdrachtgever is voor de verkoop van het appartement en hieruit bijgevolg ten volle zijn betrokkenheid bij deze zaak blijkt. Ook uw verklaringen dat u uit de omslag die u van de Iraanse autoriteiten had gekregen en waarmee u naar de rechtbank moest gaan enkel dit document nam en de overige 30 à 40 pagina's, zelfs zonder er een blik op te werpen, gewoon aan H. gaf om ze weg te gooien en dit omdat u schrik had (CGVS, p13 + p18-19), zijn compleet onaannemelijk. Dat u dermate belangrijke documenten zomaar zou weggooiden zonder ze zelfs maar eens te bekijken, is een erg onlogische handeling en ondergraaft nogmaals de geloofwaardigheid van uw relaas.

Van de rechtszaak waar u vrijgesproken werd legde u dan weer geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat er een oproepingsbrief voor de zitting op de rechtbank op uw werk was aangekomen en lagen er – nog steeds volgens haar verklaringen – nog heel veel documenten op uw werkplaats hieromtrent (CGVS F., p14). Gevraagd naar bewijzen hiervan verklaarde zij dat jullie geen tijd hadden om documenten te verzamelen noch dat jullie hieraan gedacht hebben (CGVS F., p14). Deze verklaring houdt geen steek. Immers blijken jullie er wel aan gedacht te hebben om bewijsmateriaal te verzamelen van uw verwondingen en van de beschadigingen in jullie huis en woning. Er werd jullie vervolgens alsnog gevraagd om bewijsstukken neer te leggen. Jullie kregen

hiervoor 10 dagen de tijd (CGVS F., p15-16). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Voorts slaagden noch u noch uw echtgenote erin om een coherent relaas te doen omtrent de rechtszaak waar u en S. in betrokken zouden zijn geweest. Zo verklaarde u dat u eind aban 1397 (oktober/november 2018) werd vrijgesproken inzake de misgelopen verkoop van het appartement van S. omdat u informatie die u verkregen had van collega's van andere immobiliënkantoren kon voorleggen. Uit deze informatie bleek immers dat S. een oplichter was (CGVS, p15). Uw echtgenote verklaarde echter dat u documenten voorlegde die u van M. gekregen had en dat deze de misdrijven van S. bewezen en u hierdoor vrijgesproken werd (CGVS F., p14-15). Dat u en uw echtgenote dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegden inzake de manier waarop u vrijgesproken werd, ondermijnt danig uw relaas dat u en S. ooit in een rechtszaak zouden betrokken zijn geweest. Meer nog, u verklaarde dat u naar aanleiding van de inbraak in uw woning contact opnam met uw vriend M., die voor de sepah bij de dienst 'strijd tegen economische corruptie' zou werken (CGVS, p8) en dat hij u meedeelde dat S. vele misdrijven begaan had maar dat men hier **geen bewijzen van had** en men hem niet kon arresteren (CGVS, p17). Dat uw echtgenote -zoals reeds eerder gesteld- verklaarde dat u net omwille van documenten die u van M. verkregen had en **die de misdrijven van S. bewezen**, vrijgesproken werd, versterkt enkel maar zienswijze dat u nooit in enige rechtszaak met Sadoughi zou betrokken zijn geweest.

Bovendien missen uw verklaringen dat er bijbedoelingen waren bij uw vrijspraak elke logica (CGVS, p15). Immers, uw echtgenote verklaarde dat S. in deze zaak veroordeeld werd door de rechtbank (CGVS F., p15) waardoor alles er op wijst dat deze rechtszaak in uw voordeel uitdraaide en de zaak voor de rechtbank afgehandeld was. Dat uw echtgenote hieromtrent verklaarde dat S. vele connecties had, dat zelfs de rechter 'van hem was', het een geplande zitting was en u opzettelijk werd vrijgesproken om u in zijn macht te houden (CGVS Fataneh, p14-15) is een logica die kant noch wal raakt. Als S. werkelijk over dergelijke connecties zou beschikken en de rechter 'van hem was' kan men er van uitgaan dat de rechtbank hem net niet schuldig zou bevinden zodat zijn naam zuiver zou blijven.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas blijkt voorts uit volgende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden.

Zo is het erg merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u bij uw vrijlating een document moest ondertekenen dat u alle verantwoordelijkheid over de verkoop van het appartement op u nam, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat u drie papieren diende te ondertekenen maar niet weet wat u ondertekende omdat u geblinddoekt was (CGVS, p18)

Voorts verklaarde u dat u na uw arrestatie op 20 dey 1397 tot aan uw vertrek uit Iran op 17 maart 2019 onderdook en u in die periode geen rechtstreeks contact meer had met uw echtgenote en dat uw vriend H. als tussenpersoon fungeerde in de contacten tussen u en uw echtgenote (CGVS, p10 + p18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u gedurende de periode dat u ondergedoken was elke dag met haar contact opnam en verwees in haar verklaringen verschillende keren naar gesprekken die zij met u had terwijl u ondergedoken leefde (CGVS F., p8 +p13). Dat u en uw echtgenote dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondergraaft volledig uw asielrelaas. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde uw echtgenote louter dat u haar wel contacteerde. Het louter herhalen van een verklaring is echter geen uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid. Hierbij aansluitend is het erg merkwaardig u noch bij DVZ-vragenlijst noch in de CGVS-vragenlijst gewag heeft gemaakt van het feit dat u de laatste maanden voor uw vertrek uit Iran ergens anders zou verbleven hebben.

Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat er eveneens geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat het Ettelaat in bahman 1398 (januari/februari 2020), een inval zou gedaan in uw immobiliënkantoor in een poging u daar aan te treffen. Volgens jullie verklaringen waren zij immers reeds meer dan negen maanden op de hoogte van uw vertrek uit Iran (CGVS, p6 + p10-11; CGVS F. p15-16).

Wat betreft het feit dat jullie in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) aan protesten deelnamen in Iran waarbij u tijdens één van deze protesten voor een half uur werd aangehouden (CGVS, p7 + CGVS F.,

p5) dient er op gewezen te worden dat deze feiten te ver in de tijd zijn gesitueerd om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bleef immers in Iran wonen en werken, stichtte er een gezin en verliet Iran pas op 17 maart 2019. Bovendien verklaarden u en uw echtgenote dat u na jullie deelname aan de protesten en uw kortstondige arrestatie nooit meer iets hebben vernomen van de Iraanse autoriteiten (CGVS, p7 + CGVS F., p5) waardoor niets er op wijst dat jullie omwille van deze deelnames nog door hen geïdende zouden worden.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw beweerde korte arrestatie en deelname aan betogingen in de nasleep van de verkiezingen van 1388 maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Betreffende uw eenmalige deelname aan een bijeenkomst eind 2020 voor de Oekraïense ambassade in Brussel ter herdenking van het Oekraïense vliegtuig dat door het Iraanse regime werd neergeschoten blijkt uit uw verklaringen dat u louter een gewone deelnemer was. U heeft er immers niet met de pers gesproken, geen speech gegeven en u droeg er noch een vlag, noch een plakkaat ; u had louter bloemen mee en heeft er een kaars aangestoken (CGVS, p7-8). U heeft evenmin aangetoond dat u een bijzonder profiel zou hebben. U bent etnische Fars (DVZ-vragenlijst; vraag 6d) en u bent niet verbonden aan één of andere politieke partij (CGVS, p7). Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte politieke activiteiten/profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U erkende overigens niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw eenmalige politieke activiteit in België. U stelde weliswaar dat er veel foto's genomen werden door mensen maar uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u ook zou gefotografeerd zijn en u legde evenmin bewijsmateriaal in dit verband neer (CGVS, p8).

Wat betreft het Facebookprofiel van u en uw echtgenote, waar jullie vaak (politieke) foto's op zouden plaatsen en de mensen op de hoogte zouden brengen van het ware en correcte nieuws (CGVS, p5; CGVS F. p3-4), kan worden opgemerkt dat er bij raadpleging van uw facebookaccount op 12 februari 2021 slecht één politieke foto terug te vinden is, namelijk een foto van een herdenking van de slachtoffers van het neergeschoten Oekraïense vliegtuig die op 13 november 2020 gepost werd (wordt toegevoegd aan het administratieve dossier); bij uw echtgenote werden er geen dergelijke posts teruggevonden. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookpost te wissen. Zoals hierboven reeds werd gesteld blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en dient er herhaalt te worden dat jullie beiden verklaarden niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (CGVS, p8 + CGVS F., p4).

Wat betreft het feit dat u nergens in gelooft en uw echtgenote enkel in God gelooft (CGVS p3 + CGVS F., p3) dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat jullie geen geloof aanhangen. Jullie uitten bovendien zelf ook geen vrees omwille van jullie a-religieuze of atheïstische overtuigingen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten konden bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en van uw zonen B. en B., de foto van uw werkvergunning en de kopie van uw huwelijksakte tonen de identiteit van u en uw gezin alsook uw burgerlijke stand en werk in Iran aan en zijn zaken die door het CGVS niet betwist worden. Betreffende het artikel waar een foto van S. in staat en waaruit moet blijken dat S. een man is met vele connecties en betreffende de petitie van uw burens dient er gesteld te worden dat om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bovendien heeft de petitie van uw burens een gesolliciteerd karakter. In verband met het artikel over rechtszaken omtrent economische corruptie in Iran dient er tot slot gesteld te worden dat u verklaarde dat dit artikel niets met uw persoonlijke situatie te maken heeft (CGVS, p14). Bovendien heeft dit artikel gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas geen relevantie voor de beoordeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Perzische origine, afkomstig uit Teheran. U huwde op 25 mordad 1387 (Iraanse kalender omgezet naar westerse kalender 15 augustus 2008) met Z. Z. B. (OV x.xxx.xxx). Jullie kregen samen drie kinderen Z.Z.B., B. en B. In 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) nam u samen met uw echtgenoot deel aan protesten in Iran naar aanleiding van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen. In de zomer van 1397 (21 juni 2018 – 21 september 2018) vroeg een zekere S. aan uw echtgenoot om voor hem een appartement te verkopen. Omwille van problemen bij de verkoop van het appartement kwam het in de herfst van 1397 (21 september 2018 – 21 december 2018) tot een rechtszaak waarbij uw echtgenoot door het voorleggen van documenten die hij van een vriend van hem, M., gekregen had, werd vrijgesproken. Een tijdje later werden er betonblokken voor de zaak van uw echtgenoot geplaatst, werd er één van jullie wagens gestolen en beschadigd en werd er in jullie woning ingebroken. Deze feiten waren allen bedreigingen die uitgingen van mannen van S. die uw echtgenoot onder druk zetten om de misdrijven van S. op zich zou nemen. Op 20 dey 1397 (10 januari 2019) werd uw echtgenoot aan uw woning gearresteerd door het Ettelaat (ministerie van informatie). Vijf uur later kwam uw echtgenoot opnieuw thuis in het bezit van een briefomslag. Uw echtgenoot besloot onder te duiken. Hij belde naar zijn vriend H. die hem kwam ophalen en hem naar een onderduikadres in Nosjahr wegvoerde. Op 22 dey 1397 (12 januari 2019) vielen agenten van het Ettelaat uw woning binnen en verrichten zij er een huiszoeking. Men was op zoek naar uw echtgenoot en naar de briefomslag die hij naar huis had meegenomen. De dag nadien vertrok u naar uw moeder om daar met uw kinderen te logeren. De dag daarop vielen agenten van het

Ettelaat uw woning binnen. Een buur van u, M., deelde de agenten mee dat u bij uw moeder verbleef. Hierop viel het Ettelaat op dezelfde dag ook de woning van uw moeder binnen. Buren kwamen tussenbeide waarop de mannen van het Ettelaat de woning verlieten. Vanaf 24 dey 1397 (14 januari 2019) verbleef u samen met uw kinderen bij uw schoonmoeder. Op 17 maart 2019 nam u samen met uw echtgenoot en kinderen een rechtstreekse vlucht vanuit Iran naar Schiphol/ Nederland. Bij uw aankomst in Nederland nam uw echtgenoot contact op met zijn moeder. Uw schoonmoeder deelde hem mee dat zij van M. vernomen had dat de Iraanse autoriteiten wisten dat uw echtgenoot naar Nederland gereisd was. Hierop reisde u met uw gezin dadelijk verder naar België waar u op 1 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 6 mei 2019 beviel u in België van uw zontje B.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde weliswaar een e-mail van een psycholoog voor (doc15). Uit dit stuk blijkt echter geen diagnose en blijkt evenmin dat u ingevolgde van psychische problemen niet in staat zou zijn om concrete, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Uit niets blijkt derhalve dat een psychische problematiek u zou belemmeren in het afleggen van volledige, volwaardige en geloofwaardige verklaringen over gebeurtenissen die aan de basis liggen van en betrekking hebben op uw problemen in en vlucht uit Iran. Bovendien formuleerde u geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het Commissariaat-generaal en werd u bij de aanvang van het persoonlijke onderhoud meegedeeld dat u steeds kon aangeven wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben en u een pauze kon aanvragen wanneer u hier nood aan had (CGVS, p 1-2). Tijdens de persoonlijke onderhouds werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot Z.Z.B. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die als volgt luidt:

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u bij een terugkeer naar Iran vreest gedood te worden of levenslang in de cel te belanden door de Iraanse autoriteiten en meer bepaald door toedoen van S.M.B.S. (CGVS, p19 + CGVS vragenlijst opgemaakt bij de DVZ; vraag 3.4). Aan uw vluchtrelaas uit Iran kan er echter geen geloof worden gehecht omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden. Zo liet u via een e-mail van uw advocaat op 26 juli 2019 weten (doc 16) dat u niet naar Nederland kon teruggestuurd worden omdat u voor de Iraanse geheime dienst zou werken, u bij aankomst in Nederland via uw familie vernam dat uw voormalige werkgever op de hoogte was van uw reis naar Nederland en u daarom dadelijk naar België reisde waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U zou zich u omwille van deze reden in het kader van de Dublin-procedure verzetten tegen een eventuele terugname door Nederland. Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter nooit voor de Iraanse autoriteiten gewerkt te hebben (CGVS, p4). Uw echtgenote verklaarde, geconfronteerd met de inhoud van deze mail, eveneens dat u nooit voor het Ettelaat (ministerie van informatie) werkte en dat dit misschien verklaringen betroffen die S. afgelegd zou hebben (CGVS F., p16); wat geen steek houdt aangezien deze mail door uw advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken verzonden werd. Dat u met valse verklaringen de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees en hypothekeert de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een verzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk

uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn echte vluchtmotieven en het tijdstip waarin de problemen zich presenteerden. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept, tracht te misleiden is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts is het erg merkwaardig dat zowel u als uw echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarden dat jullie zonder smokkelaar vanuit Iran naar Nederland reisden (DVZ-vragenlijst ; vraag 36 + DVZvragenlijst F.; vraag 36). Niettegenstaande uit het DVZ verslag blijkt dat er vragen werden gesteld omtrent de naam van de smokkelaar, de prijs van de reis en de organisator van de reis is het op zijn minst merkwaardig dat jullie geen enkele melding hebben gemaakt van personen die zouden geholpen hebben met de voorbereidingen van uw reis. Voor het CGVS verklaarden jullie echter uitdrukkelijk dat uw vriend H. samen met een smokkelaar alles omtrent jullie uitreis heeft geregeld (CGVS, p11-12 + CGVS F., p12-13). Hierbij aansluitend doen ook jullie verklaringen betreffende een eventueel reisverbod die tegen jullie zou zijn uitgevaardigd de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u dat u ongeveer twee weken na uw onderduiken en bijgevolg anderhalve maand voor uw vertrek uit Iran, vroeg aan uw vriend H. om contact op te nemen met uw vriend M. zodat die een eventueel tegen u opgelegd reisverbod zou kunnen verwijderen (CGVS, p10). Hierbij is het merkwaardig dat u later –terwijl u tijdens uw onderduiken dagelijks met hem in contact stond - nooit aan H. vroeg of er al dan niet een reisverbod op uw naam stond en of M. erin geslaagd was dit daadwerkelijk te laten verdwijnen (CGVS, p9). Uw verklaring hieromtrent, namelijk dat u niets over het reisverbod kon vragen omdat uw vriend M. elke dag online moest kijken of er al dan niet een reisverbod op uw naam stond en dat het pas bij vertrek duidelijk zou worden of u al dan niet een reisverbod had (CGVS, p10), houdt geen steek. Indien M. daadwerkelijk elke dag online moest kijken of er voor u een reisverbod was kan op z'n minst verwacht worden dat u net voor uw vertrek uit Iran nog wel even naar een stand van zaken zou hebben gevraagd. Immers moest u werkelijk de dood vrezen mag er aangenomen worden dat u niet, zonder dat u met zekerheid weet dat er geen reisverbod tegen u zichtbaar is, door middel van uw eigen paspoort, een vlucht zou nemen vanuit Iran naar Nederland (CGVS, p4 + p11) dit temeer gezien Sa. volgens u een man was met vele connecties en invloed en u door zijn toedoen op 20 dey 1397 (10 januari 2019) werd gearresteerd en gefolterd door het Ettelaat (CGVS, p10 + CGVS F., p7). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat het weinig geloofwaardig is dat M., een persoon die bij de sepah verantwoordelijk is voor economische corruptie (CGVS, p6-7), zonder meer toegang zou hebben tot het Iraanse systeem waaruit blijkt dat iemand een reisverbod werd opgelegd. U verklaarde weliswaar verder dat de smokkelaar ook in de luchthaven alles geregeld moet hebben aangezien jullie daar heel vlot door controles en alles gepasseerd zijn (CGVS, p11). Ook deze verklaring kan het door u genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.

U legde verder geen enkel overtuigend begin van bewijs neer noch van de rechtszaak waar u bij betrokken was noch van de problemen die u daarna heeft gekend. U legde weliswaar een aantal foto's (doc 8, 9, 10 en 11) en een volmacht (doc 5) neer. Uit deze foto's blijkt dat u gewond was, uw auto beschadigd werd, uw huis overhoop lag en zijn er ook een aantal betonblokken voor een ingang van een gebouw te zien. Nergens uit deze foto's blijkt echter de oorzaak van deze verwondingen en/of beschadigingen. Voorts hebben dergelijke foto's enkel een bewijswaarde wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen zoals uit deze beslissing zal blijken, geenszins het geval is. Uit de door u neergelegde volmacht (doc 5) blijkt verder enkel dat S. u een volmacht heeft gegeven om een appartement te verkopen – wat in deze beslissing overigens niet in twijfel wordt getrokken - en niet zoals u beweerde een volmacht die u aan S. zou gegeven hebben. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er in alle redelijkheid kan gesteld worden dat uw verklaringen over de wijze waarop u dit document zou bekomen hebben weinig geloofwaardig zijn. Het is immers compleet onlogisch dat S. en volmacht die hij aan u gegeven heeft om een appartement te verkopen in een omslag zou stoppen om aan de rechtbank te geven en waaruit zou moeten blijken dat u alle schuld in deze zaak op u neemt aangezien uit deze volmacht blijkt dat S. de opdrachtgever is voor de verkoop van het appartement en hieruit bijgevolg ten volle zijn betrokkenheid bij deze zaak blijkt. Ook uw verklaringen dat u uit de omslag die u van de Iraanse autoriteiten had gekregen en waarmee u naar de rechtbank moest gaan enkel dit document nam en de overige 30 à 40 pagina's, zelfs zonder er een blik op te werpen, gewoon aan H. gaf om ze weg te gooien en dit omdat u schrik had (CGVS, p13 + p18-19), zijn compleet onaannemelijk. Dat u dermate belangrijke documenten zomaar zou weggooien zonder ze zelfs maar eens te bekijken, is een erg onlogische handeling en ondergraaft nogmaals de geloofwaardigheid van uw relaas.

Van de rechtszaak waar u vrijgesproken werd legde u dan weer geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat er een oproepingsbrief voor de zitting op de rechtbank op uw werk was aangekomen en lagen er – nog steeds volgens haar verklaringen – nog heel veel documenten op uw werkplaats hieromtrent (CGVS F., p14). Gevraagd naar bewijzen hiervan verklaarde zij dat jullie geen tijd hadden om documenten te verzamelen noch dat jullie hieraan gedacht hebben (CGVS F., p14). Deze verklaring houdt geen steek. Immers blijken jullie er wel aan gedacht te hebben om bewijsmateriaal te verzamelen van uw verwondingen en van de beschadigingen in jullie huis en woning. Er werd jullie vervolgens alsnog gevraagd om bewijsstukken neer te leggen. Jullie kregen hiervoor 10 dagen de tijd (CGVS F., p15-16). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Voorts slaagden noch u noch uw echtgenote erin om een coherent relaas te doen omtrent de rechtszaak waar u en S. in betrokken zouden zijn geweest. Zo verklaarde u dat u eind aban 1397 (oktober/november 2018) werd vrijgesproken inzake de misgelopen verkoop van het appartement van S. omdat u informatie die u verkregen had van collega's van andere immobiliënkantoren kon voorleggen. Uit deze informatie bleek immers dat S. een oplichter was (CGVS, p15). Uw echtgenote verklaarde echter dat u documenten voorlegde die u van M. gekregen had en dat deze de misdrijven van S. bewezen en u hierdoor vrijgesproken werd (CGVS F., p14-15). Dat u en uw echtgenote dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegden inzake de manier waarop u vrijgesproken werd, ondermijnt danig uw relaas dat u en S. ooit in een rechtszaak zouden betrokken zijn geweest. Meer nog, u verklaarde dat u naar aanleiding van de inbraak in uw woning contact opnam met uw vriend Mosajeb, die voor de sepah bij de dienst 'strijd tegen economische corruptie' zou werken (CGVS, p8) en dat hij u meedeelde dat S. vele misdrijven begaan had maar dat men hier **geen bewijzen van had** en men hem niet kon arresteren (CGVS, p17). Dat uw echtgenote -zoals reeds eerder gesteld- verklaarde dat u net omwille van documenten die u van M. verkregen had en **die de misdrijven van S. bewezen**, vrijgesproken werd, versterkt enkel maar zienswijze dat u nooit in enige rechtszaak met S. zou betrokken zijn geweest.

Bovendien missen uw verklaringen dat er bijbedoelingen waren bij uw vrijspraak elke logica (CGVS, p15). Immers, uw echtgenote verklaarde dat S. in deze zaak veroordeeld werd door de rechtbank (CGVS F., p15) waardoor alles er op wijst dat deze rechtszaak in uw voordeel uitdraaide en de zaak voor de rechtbank afgehandeld was. Dat uw echtgenote hieromtrent verklaarde dat S. vele connecties had, dat zelfs de rechter 'van hem was', het een geplande zitting was en u opzettelijk werd vrijgesproken om u in zijn macht te houden (CGVS F., p14-15) is een logica die kant noch wal raakt. Als S. werkelijk over dergelijke connecties zou beschikken en de rechter 'van hem was' kan men er van uitgaan dat de rechtbank hem net niet schuldig zou bevinden zodat zijn naam zuiver zou blijven.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas blijkt voorts uit volgende tegenstrijdigheden en merkwaardigheden.

Zo is het erg merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u bij uw vrijlating een document moest ondertekenen dat u alle verantwoordelijkheid over de verkoop van het appartement op u nam, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat u drie papieren diende te ondertekenen maar niet weet wat u ondertekende omdat u geblinddoekt was (CGVS, p18)

Voorts verklaarde u dat u na uw arrestatie op 20 dey 1397 tot aan uw vertrek uit Iran op 17 maart 2019 onderdook en u in die periode geen rechtstreeks contact meer had met uw echtgenote en dat uw vriend H. als tussenpersoon fungeerde in de contacten tussen u en uw echtgenote (CGVS, p10 + p18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u gedurende de periode dat u ondergedoken was elke dag met haar contact opnam en verwees in haar verklaringen verschillende keren naar gesprekken die zij met u had terwijl u ondergedoken leefde (CGVS F., p8 +p13). Dat u en uw echtgenote dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondergraaft volledig uw asielrelaas. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde uw echtgenote louter dat u haar wel contacteerde. Het louter herhalen van een verklaring is echter geen uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid. Hierbij aansluitend is het erg merkwaardig u noch bij DVZ-vragenlijst noch in de CGVS-vragenlijst gewag heeft gemaakt van het feit dat u de laatste maanden voor uw vertrek uit Iran ergens anders zou verbleven hebben.

Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat er eveneens geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat het Ettelaat in bahman 1398 (januari/februari 2020), een inval zou gedaan in uw immobielkantoor in een poging u daar aan te treffen. Volgens jullie verklaringen waren zij immers reeds meer dan negen maanden op de hoogte van uw vertrek uit Iran (CGVS, p6 + p10-11; CGVS F. p15-16).

Wat betreft het feit dat jullie in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) aan protesten deelnamen in Iran waarbij u tijdens één van deze protesten voor een half uur werd aangehouden (CGVS, p7 + CGVS F., p5) dient er op gewezen te worden dat deze feiten te ver in de tijd zijn gesitueerd om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bleef immers in Iran wonen en werken, stichtte er een gezin en verliet Iran pas op 17 maart 2019. Bovendien verklaarden u en uw echtgenote dat u na jullie deelname aan de protesten en uw kortstondige arrestatie nooit meer iets hebben vernomen van de Iraanse autoriteiten (CGVS, p7 + CGVS F., p5) waardoor niets er op wijst dat jullie omwille van deze deelnames nog door hen geïdende zouden worden.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw beweerde korte arrestatie en deelname aan betogingen in de nasleep van de verkiezingen van 1388 maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Betreffende uw eenmalige deelname aan een bijeenkomst eind 2020 voor de Oekraïense ambassade in Brussel ter herdenking van het Oekraïense vliegtuig dat door het Iraanse regime werd neergeschoten blijkt uit uw verklaringen dat u louter een gewone deelnemer was. U heeft er immers niet met de pers gesproken, geen speech gegeven en u droeg er noch een vlag, noch een plakkaat ; u had louter bloemen mee en heeft er een kaars aangestoken (CGVS, p7-8). U heeft evenmin aangetoond dat u een bijzonder profiel zou hebben. U bent etnische Fars (DVZ-vragenlijst; vraag 6d) en u bent niet verbonden aan één of andere politieke partij (CGVS, p7). Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte politieke activiteiten/profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U erkende overigens niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw eenmalige politieke activiteit in België. U stelde weliswaar dat er veel foto's genomen werden door mensen maar uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u ook zou gefotografeerd zijn en u legde evenmin bewijsmateriaal in dit verband neer (CGVS, p8).

Wat betreft het Facebookprofiel van u en uw echtgenote, waar jullie vaak (politieke) foto's op zouden plaatsen en de mensen op de hoogte zouden brengen van het ware en correcte nieuws (CGVS, p5; CGVS F. p3-4), kan worden opgemerkt dat er bij raadpleging van uw facebookaccount op 12 februari 2021 slechts één politieke foto terug te vinden is, namelijk een foto van een herdenking van de slachtoffers van het neergeschoten Oekraïense vliegtuig die op 13 november 2020 gepost werd (wordt

toegevoegd aan het administratieve dossier); bij uw echtgenote werden er geen dergelijke posts teruggevonden. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookpost te wissen. Zoals hierboven reeds werd gesteld blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en dient er herhaalt te worden dat jullie beiden verklaarden niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (CGVS, p8 + CGVS F., p4).

Wat betreft het feit dat u nergens in gelooft en uw echtgenote enkel in God gelooft (CGVS p3 + CGVS F., p3) dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat jullie geen geloof aanhangen. Jullie uitten bovendien zelf ook geen vrees omwille van jullie a-religieuze of atheïstische overtuigingen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten konden bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote en van uw zonen B. en B., de foto van uw werkvergunning en de kopie van uw huwelijksakte tonen de identiteit van u en uw gezin alsook uw burgerlijke stand en werk in Iran aan en zijn zaken die door het CGVS niet betwist worden. Betreffende het artikel waar een foto van S. in staat en waaruit moet blijken dat S. een man is met vele connecties en betreffende de petitie van uw burens dient er gesteld te worden dat om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Bovendien heeft de petitie van uw burens een gesolliciteerd karakter. In verband met het artikel over rechtszaken omtrent economische corruptie in Iran dient er tot slot gesteld te worden dat u verklaarde dat dit artikel niets met uw persoonlijke situatie te maken heeft (CGVS, p14). Bovendien heeft dit artikel gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas geen relevantie voor de beoordeling van uw verzoek."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 260 381, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 260 403. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. Verzoekschriften

In een identiek enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers geven aan dat de beslissingen niet berusten op zorgvuldig onderzoek vanwege de verwerende partij en geven een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens voeren verzoekers aan:

“3. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat zij als gezin, voorafgaandelijk de problemen waarmee zij te maken kregen n.a.v. de verkoop van een appartement voor S.M.B.S., een voldoende welstellend leven hadden in Iran.

De vader van het gezin baatte vanaf 1390 (Iraanse kalender, omgezet: 21 maart 2011 – 20 maart 2012) een immobiliënkantoor uit. Hij is getrouwd met zijn vrouw op 25 mordad 1387 (Iraanse kalender, omgezet: 15 augustus 2008). Zij kregen twee kinderen. De vader van het gezin kon meer van voldoende financieel voor hen zorgen.

De verzoekende partij wil hiermee benadrukken dat zij geen enkel economisch motief hebben om hun land van herkomst (Iran) te verlaten. Hun situatie laat ook duidelijk zien dat hiertoe geen enkele nood bestond, zoals zij hebben toegelicht tijdens hun persoonlijk onderhoud en zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partij benadrukt dat de redenen die zij hebben aangehaald, waardoor zij genoodzaakt werden om hun land van herkomst te verlaten (met name de vrees gedood te worden of levenslang in te cel te belanden door de Iraanse autoriteiten en meer bepaald door toedoen van S.M.B.S.), oprecht zijn.

De verzoekende partij is dan fundamenteel oneens met de stelling in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag, gelet op onderstaande redenen.

4. In een eerste bemerking, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt in de bestreden beslissing:

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat u de Belgische autoriteiten doelbewust heeft trachten te misleiden. Zo liet u via een e-mail van uw advocaat op 26 juli 2019 weten (doc 16) dat u niet naar Nederland kon teruggestuurd worden omdat u voor de Iraanse geheime dienst zou werken, u bij aankomst in Nederland via uw familie vernam dat uw voormalige werkgever op de hoogte was van uw reis naar Nederland en u daarom dadelijk naar België reisde waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U zou zich u omwille van deze reden in het kader van de Dublin-procedure verzetten tegen een eventuele terugname door Nederland. Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter nooit voor de Iraanse autoriteiten gewerkt te hebben (CGVS, p4). Uw echtgenote verklaarde, geconfronteerd met de inhoud van deze mail, eveneens dat u nooit voor het Ettelaat (ministerie van informatie) werkte en dat dit misschien verklaringen betroffen die S.Afgelegd zou hebben (CGVS F., pl6); wat geen steek houdt aangezien deze mail door uw advocaat naar de Dienst Vreemdelingenzaken verzonden werd.

De verzoekende partij krijgt het verwijt dat zij de asielinstanties willen misleiden, terwijl de brief waarvan sprake niet van hun hand is en evenmin op hun instructie werd verzonden.

De verzoekende partij benadrukt dat zij over deze brief onwetend waren, zoals blijkt uit de antwoorden tijdens hun interview bij het Commissariaat-generaal. Zij hebben dit niet zelf verklaard. Er wordt niet verwezen naar een brief van hun hand of naar verklaringen zij zichzelf zouden afgelegd hebben. Door mevrouw S. werd zelfs verondersteld dat dit verklaringen betroffen van S. M. B. S., hetgeen andermaal benadrukt dat zij geen weet hadden van de inhoud van de brief die werd verzonden door hun raadsman in de Dublinprocedure. De verzoekende partij benadrukt bovendien dat de communicatie met hun raadsman in de Dublinprocedure moeilijk liep, waardoor er mogelijks (ongewild) een verkeerde boodschap is overgekomen.

Het is dan ook uiterst ongepast van het Commissariaat-generaal om hieruit af te leiden dat zijde asielinstanties trachten te "misleiden", hetgeen zij ten stelligste betwisten.

4. In een volgende bemerking wordt gesteld dat er sprake zou van tegenstrijdigheden in verband met de wijze waarop de verzoekende partij Iran heeft verlaten.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangehaald dat zij zonder smokkelaar van Iran naar Nederland zijn gereisd, terwijl zij tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te kennen gaven dat hun vriend H. "samen met een smokkelaar" hun uitreis heeft geregeld. Dit betreft geen tegenstrijdigheid.

Uit het verslag "verklaring betreffende procedure" van 8 april 2019 van zowel de moeder als vader van het gezin, kan worden afgeleid dat zij antwoorden op de vraag op welke wijze zij hun reis hebben ondernomen. Dit gebeurde op een legale manier, hetgeen zij kenbaar maakten bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd dus niet gevraagd naar wie hen heeft geholpen met hun voorbereidingen voor de reis, hetgeen wél het geval was tijdens het persoonlijk onderhoud.

In het verslag "verklaring betreffende procedure" van 8 april 2019 voor de moeder van het gezin (mevr. S.) staat vermeld als volgt:

36 Gegevens over de reis (naam van de smokkelaar, prijs van de reis, naam van de organisator)

Ik heb zonder smokkelaar gereisd. Legaal

In het verslag "verklaring betreffende procedure" van 8 april 2019 voor de vader van het gezin (de heer Z.Z.) staat vermeld als volgt:

36 Gegevens over de reis (naam van de smokkelaar, prijs van de reis, naam van de organisator)

Ik heb zonder smokkelaar gereisd.

De verzoekende partij vertrouwde voor hun vertrek uit Iran op hun sociaal netwerk (meer bepaald op H.). In dit kader trachtten zij ervoor te zorgen dat zij zo spoedig mogelijk het land konden verlaten, ondanks het mogelijk risico dat zij zouden tegengehouden worden in de luchthaven. De reis zelf verliep echter zonder smokkelaar. Dit betreft dus geenszins een tegenstrijdigheid in hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

In het kader van het spoedig vertrek uit Iran, gaf de vader van het gezin ook de contactgegevens door van een kindervriend, werkzaam bij sepah (werkzaam op het departement dat strijd tegen economische corruptie) aan H. Via H. trachtte hij hun reis uit Iran te helpen bewerkstellingen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud vertelde de vader van het gezin dat hij geen kennis had van een effectief inreisverbod. Niettemin, gelet op de feiten die zich hadden afgespeeld, trachtte hij hierop te anticiperen (verslag persoonlijk onderhoud van de heer Z.Z., pagina 9):

Hij heeft uw reisverbod geregeld?

Ik vermoedde dat ik een reisverbod op mijn naam had en daarom heb ik hem gecontacteerd, kan je dat controleren in het systeem om te zien of ik een reisverbod heb, als dat zo is kan je dat wissen, dat hij dat regelt.

En was er een reisverbod op uw naam?

Ik weet het niet, hij heeft mij daarover niets gezegd, ik heb het aan hem overgelaten en de dag nadien ben ik langs de controle gepasseerd en niemand heeft mij tegengehouden.

Heeft u het hem gevraagd of er een reisverbod was op uw naam en of hij dit wiste?

Neen, ik had de mogelijkheid niet om zo'n vraag te stellen. Niet gevraagd

Waarom had u die mogelijkheid niet?

In die periode dat ik voortvluchtig was had ik geen contact met iemand, enkel in contact met mijn echtgenote en mijnheer H., en zelfs contact met mijn vriend omwille van dat reisverbod werd ook niet door mij genomen, ik had telefoonnummer van mijnheer H. gekregen en die had hem gecontacteerd.

Hebt u ooit aan H. gevraagd of er een reisverbod was en in hoeverre M. dit zou gewist hebben?

Neen, ik heb H. alleen gevraagd hem te contacteren en of hij bij eventuele problemen zo'n reisverbod zou verwijderen.

De verzoekende partij wijst dan ook op de bemerkingen die zij hebben gegeven over het "management" van de risico's die er waren over zowel hun vertrek uit Iran als hun verder (ondergedoken) verblijf in hun land van herkomst. Zij dienden dus wel risico's te nemen, temeer omdat een verlengd verblijf in Iran onmogelijk was, hetgeen zij trachten te beperken met de mogelijkheden die zij hadden.

5. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de verzoekende partij geen enkele begin van bewijs zou hebben overgemaakt noch van de rechtszaak waarbij hij betrokken was noch van de problemen die zij daarna hebben gekend.

De verzoekende partij verwijst vooreerst naar de documenten die zij hebben overgemaakt na het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij verzond deze documenten aan verweerder per e-mail op 16 februari 2021 (stuk 3). Hierdoor kan de verwerende partij niet vasthouden aan volgende stelling: "Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze stukken vooralsnog — hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is — niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van

een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen" (stuk 1, pagina 3).

De verzoekende partij benadrukt vervolgens de concrete situatie (context) over de omslag die hij kreeg. Dit gebeurde vlak nadat de vader van het gezin werd geblinddoekt en naar een onbekende plaats werd gevoerd en gefolterd. Hij was toen bijzonder gestresseerd en wist van geen hout pijlen maken. Hij keek vluchtig naar de documenten in de omslag die hij kreeg en waarvan verzoeker reeds de bedoeling had vernomen. Hij verklaarde dan ook als volgt: "Er waren 30 à 40 bladen in, ik heb naar de eerste gekeken en dat was deze, een volmacht dat ik aan mijnheer S. zagezegd gegeven heb. En dat is precies wat ik in dat verhoor en folteringen tegen mij gezegd werd, dat ik voor hem moest werken" (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 13). Hij benadrukte vervolgens wat er met de omslag is gebeurd: "De rest heb ik aan mijnheer H. gegeven en onderweg naar het Noorden is dat in een vuilnisbak gegooid" (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 13). Hieruit blijkt dat verzoeker zich heeft ontdaan van deze documenten die valselijk tegen hem zouden gebruikt worden.

Met deze context werd ten onrechte geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

6. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gewezen op een vermeende tegenstrijdigheid tussen de moeder en vader van het gezin omtrent de manier waarop de heer Z.Z. eerder werd vrijgesproken, waardoor dit volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de geloofwaardigheid zou ondermijnen dat er ooit een rechtszaak tegen de heer S. heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij benadrukt echter dat de verklaringen die mevrouw S. heeft afgelegd op dit punt het gevolg zijn van misinformatie. De verklaringen die zij aflegden gingen uit van een verkeerde veronderstelling, met name over de wijze van de vrijspraak. Zij was hierbij geen betrokken partij. In de bestreden beslissing wordt bovendien enkel verwezen naar de verklaringen van mevrouw S. om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de vrijspraak, niet naar de verklaringen van de heer Z.Z. (de direct betrokken partij).

7. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt vervolgens gesteld als volgt: "Zo is het erg merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u bij uw vrijlating een document moest ondertekenen dat u alle verantwoordelijkheid over de verkoop van het appartement op u nam, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat u drie papieren diende te ondertekenen maar niet weet wat u ondertekende omdat u geblinddoekt was (CGVS, p18)" (stuk 1, pagina 4).

Hiermee miskent verweerder echter dat verzoeker wist waarom hij de papieren diende te tekenen, maar dat hij op het letterlijke moment waarop hij de documenten moest tekenen dit niet kon zien omdat hij geblinddoekt was. Dit sluit elkaar dus niet uit, maar vormt enkel een precisering van wat hij op dat eigenlijke moment zelf kon vaststellen.

8. De verzoekende partij wijst vervolgens naar de volgende bemerking in de bestreden beslissing, waarbij wordt gesteld dat er opnieuw sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid als volgt: "Voorts verklaarde u dat u na uw arrestatie op 20 dey 1397 tot aan uw vertrek uit Iran op 17 maart 2019 onderdook en u in die periode geen rechtstreeks contact meer had met uw echtgenote en dat uw vriend H. als tussenpersoon fungeerde in de contacten tussen u en uw echtgenote (CGVS, PIO + p18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u gedurende de periode dat u ondergedoken was elke dag met haar contact opnam en verwees in haar verklaringen verschillende keren naar gesprekken die zij met u had terwijl u ondergedoken leefde (CGVS F., p8 +p13). Dat u en uw echtgenote dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondergraaft volledig uw asielrelaas" (stuk 1, pagina 4).

Hiermee wordt echter geentegenstrijdigheid blootgelegd. Beide partners gingen uit van een andere vraag: met name of er "contact" was dan wel "rechtstreeks contact". Met dit laatste wordt fysiek contact verondersteld, hetgeen niet het geval was en zo ook werd verduidelijkt door beide partners.

Dit werd dan ook voldoende kenbaar gemaakt door beide echtgenoten tijdens hun persoonlijk onderhoud en ondergraaft hun geloofwaardigheid niet.

9. De verzoekende partij merkt nog op dat de inval in het immobiliënkantoor een drukingsmiddel uitmaakt. Dit betekent dus niet dat een dergelijke inval zou zijn uitgesloten louter omdat de verzoekende partij eerder Iran had verlaten.

10. Door de verzoekende partij wordt benadrukt dat de aangehaalde reden - met name de vrees dat zij bij een terugkeer naar Iran worden gedood of levenslang in de cel zullen belanden door de Iraanse autoriteiten - voornamelijk gebaseerd is op het toedoen van S.M.B.S. Zij wezen evenwel ook op de deelname aan protesten tegen het regime in Iran en het verlies van hun geloof in God. Beide zaken

vormen eveneens een reden waarom de verzoekende partij niet in de mogelijkheid verkeert om terug te keren naar Iran.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat hun aandeel in de protesten, zoals hun deelname aan een bijkomend eind 2020 voor de Oekraïense ambassade in Brussel, gering zou zijn. Op sociale media (Facebook) zou ook slechts één politieke foto zijn terug te vinden. De heer Z.Z. voegt onder stuk 4 screenshots toe van zijn pagina op Facebook, waaruit blijkt dat hij verschillende berichten maar ook video's heeft gedeeld die handelen tegen het optreden van het regime. Het getuigt van een onzorgvuldig onderzoek dat verweerder hieraan niet de nodige aandacht heeft geschonken.

De heer Z.Z. wil - in vrije vertaling naar het Nederlands - opmerken als volgt:

Ik weet echt niet of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van mijn politieke activiteiten of niet. Het belangrijkste is dat je wordt vermoord voor een eenvoudig protest, laat staan voor openbare politieke activiteiten tegen het regime. Zoals de protesten van oktober 1998, toen duizenden weerloze mensen op straat werden gedood als gevolg van protesten over de benzineprijs. Het protest aan de Oekraïense ambassade werd gehouden in Brussel.

Als een van de demonstranten tegen de mensenrechtenschendingen in Iran en de grote misdaad van het opzettelijk richten op het Oekraïense passagiersvliegtuig en het sympathiseren met de families van de vermisten, nam ik deel en omdat daar geen nieuws was, kon ik worden geïnterviewd. En er zijn nog maar een paar foto's van mijn aanwezigheid over. Als iemand me om een interview zou vragen, zou ik het doen.

Ik neem deel aan de meeste politieke activiteiten tegen het regime, aangezien ik sinds 2011 actief ben op mijn Facebook-pagina. Ik ben niet op zoek naar bewijs omdat een echte politieke persoon geen diploma nodig heeft om zijn politieke doelen te respecteren. Als je politiek actief bent in Iran op je sociale media-pagina, kunnen de Iraanse autoriteiten een persoon gemakkelijk 1 tot 10 jaar opsluiten. Voor eenvoudige politieke activiteiten op een persoonlijke pagina. In Iran heeft niemand het recht om te protesteren of deel te nemen aan politieke activiteiten tegen het regime. Dit betekent dat je in de gevangenis van je ziel en lichaam leeft met je mond dicht. Dit betekent het geleidelijke dood van een mens.

Als ik in Iran begrijp dat ik geen religie heb, is het vonnis ongetwijfeld de dood, omdat het Iraanse regime iemand zal doden door zich tevreden te stellen met de Koran. Hoe kan ik leven in dat land? Ze zetten een persoon gevangen voor persoonlijke meningen of vernietigen het recht op leven door een woord te zeggen. Wij zijn mensen en het minste recht van een mens is om op aarde te leven. Is er een ergere vrees dan dit?

11. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd. Minstens dient er bijkomend onderzoek te worden gevoerd naar de situatie van de verzoekende partij bij een terugkeer naar Iran.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Iran louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Iran in combinatie met bovenvermelde situatie van de verzoekende partij. De individuele situatie van de verzoekende partij maakt hen als gezin zeer kwetsbaar. De verzoekende partij brengt hiertoe bovenvermelde elementen in herinnering.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.”

3.2. Nota verwerende partij

De verwerende partij legt in beide zaken de volgende nota neer:

“2.1. Waar verzoekers in hun verzoekschriften aangeven het besluit van verwerende partij in de bestreden beslissingen te betwisten met name dat in hun hoofde geen sprake zou zijn van een gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade, antwoordt verweerder dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem

werden aangereikt door de verzoekende partij. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen (RvV, nr. 118 544 van 7 februari 2014; RvV, nr. 215 403 van 21 januari 2019).

Verweerder merkt op dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekende partij maakte haar vrees t.o.v. de Iraanse autoriteiten niet aannemelijk gezien (i) zij valse verklaringen aflegden met betrekking tot verzoekers eventuele tewerkstelling bij de Iraanse geheime dienst, (ii) vastgesteld werd dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot hun vertrek uit Iran, (iii) verzoekers op legale wijze Iran verlieten, (iv) het onaannemelijk is dat verzoeker belangrijke documenten van de Iraanse autoriteiten waarmee hij naar de rechtbank moest, zonder te bekijken zou weggooiden (v) verzoekers geen enkel begin van bewijs met betrekking tot de rechtszaak neerlegden en evenmin coherente verklaringen hieromtrent aflegden, (vi) verzoekers niet aannemelijk maakten gevisieerd te zijn door de Iraanse autoriteiten omwille van hun deelname aan protesten in de periode maart 2009 – maart 2010 en (vii) verzoekers niet over een verhoogd risicoprofiel zouden beschikken waardoor zij een risico lopen onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen ten gevolge van hun deelname aan een bijeenkomst voor de Oekraïense ambassade in Brussel eind 2020 en omwille van een politieke foto op Facebook.

Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoekende partij in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming), *quod non in casu*. Verzoekers tonen in hun verzoekschriften weliswaar aan dat zij het niet eens zijn met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij tonen geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat hun verzoeken om internationale bescherming ongegrond zijn. Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. In dit verband wijst verweerder erop dat de motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers wordt ondermijnd.

2.2. Waar verzoekers aangegeven dat zij wel degelijk een begin van bewijs hebben overgemaakt, met name op 16 februari 2021, stelt verweerder vast dat het CGVS effectief via verzoekers' raadsman op 16 februari 2021 2 mails heeft ontvangen met een aantal documenten. Ten gevolge een administratieve vergissing werden deze niet aan het administratieve dossier gevoegd. Verweerder voegt deze mails toe aan de verweernota (bijlage 1). Verweerder is evenwel de mening toegedaan dat deze overgemaakte documenten geenszins de motivering van de bestreden beslissingen kunnen wijzigen of weerleggen. Zo bevat de eerste mail de Shenanamehs van verzoekers. In de bestreden beslissingen wordt duidelijk gesteld dat aan verzoekers identiteit niet wordt getwijfeld.

Voorts stelt verweerder vast dat verzoekers enkele screenshots overmaakten van Iraanse webpagina's tot dewelke zij geen toegang toe krijgen. Verzoekers verschaffen hieromtrent geen enkele uitleg : noch in de begeleidende mail van 16 februari 2021, noch in hun verzoekschrift. Verweerder vermoedt dat verzoekers trachten aan te tonen dat zij een poging hebben gedaan om hun juridisch dossier online te consulteren. Via verschillende websites kan men in Iran toegang www.adliran.ir; www.sana.adliran.ir; <http://sakha3.adliran.ir>; <http://eblagh.adliran.ir> krijgen tot de database. Deze sites zijn echter niet consulteerbaar vanuit België zoals blijkt uit de COI Focus toegevoegd als bijlage aan deze verweernota – COI Focus, Online opvolgen van een juridisch dossier dd. 8 april 2019 (bijlage 2). Deze sites zijn wel consulteerbaar vanuit Iran en via een persoonlijke code die men moet vragen bij de rechtbank krijgt men toegang tot zijn dossier. Verzoekers lijken dus niet over deze code te beschikken of tonen dit in elk geval op geen enkele manier aan. Zij tonen evenmin aan dat zij niet aan dergelijke code konden geraken. De screenshots vermogen niet de motivering in de bestreden beslissingen te wijzigen, met name dat verzoekers er niet in slaagden enig bewijs van de rechtszaak neer te leggen. Volledigheidshalve wijst verweerder erop dat verzoekers niet alleen geen enkel begin van bewijs konden neerleggen omtrent de rechtszaak, maar evenmin hieromtrent geloofwaardige verklaringen konden afleggen.

2.3. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers' aandeel in de protesten, zoals hun deelname aan een bijeenkomst eind 2020 voor de Oekraïense ambassade in Brussel gering zou zijn. Op sociale media zou ook slechts één politieke foto terug te vinden zijn. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift 4 screenshots toe van zijn Facebook pagina, waaruit blijkt dat hij verschillende berichten, maar ook video's heeft gedeeld die handelen tegen het optreden van het regime.

Verweerder merkt op dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekers activiteiten in België, noch tonen zij aan over een bijzonder profiel te beschikken. Verzoeker nam 1 keer deel aan een bijeenkomst voor de Oekraïense ambassade in Brussel ter herdenking van het Oekraïense vliegtuig dat door het Iraanse regime werd neergeschoten. Verzoeker sprak er niet met de pers, gaf geen speech, droeg geen vlag of plakkaat. Verzoekers zijn niet verbonden aan een politieke partij. Uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Gezien verzoekers politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt uit niets dat het voor hen onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran hun politiek getinte facebookposts te wissen.

2.4. Waar verzoekende partij artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst verweerder erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekende partij in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.5. De bestreden beslissingen zijn op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren."

3.3. Stukken

Aan de verzoekschriften worden volgende documenten toegevoegd:

- mails aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) d.d. 16 januari 2021 (stuk nr. 3);
- *printscreens* van de Facebookpagina van verzoeker (stuk nr. 4).

3.4. Beoordeling

3.4.1. Bevoegdheid

3.4.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn

geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

3.4.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving*

van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

3.4.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van de beroepen tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus verder integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4.6. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen aanvechten, noch betwisten waar terecht wordt gesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hunnen hoofde kon worden vastgesteld, dat geen bezwaar werd geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het commissariaat-generaal, dat geen meldingen werden gemaakt van ongemakken en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.4.7. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

3.4.7.1. Na lezing van de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal vaststellen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde beweerde problemen na hun vertrek uit Iran. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op uitvoerige wijze wordt uiteengezet dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas uit Iran. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat verzoekers doelbewust de Belgische autoriteiten hebben trachten te misleiden met valse verklaringen, dat ze tegenstrijdige verklaringen aflegden in verband met hun vertrek uit Iran, dat zij geen enkel overtuigend stuk van bewijs neerleggen, noch van de rechtszaak waarbij verzoeker betrokken was, noch van de problemen die hij daarna heeft gekend, dat verzoekers geen coherent relaas uiteenzetten omtrent de rechtszaak waar verzoeker en meneer S. in betrokken zouden zijn geweest, dat hun verklaringen dat er bijbedoelingen waren bij verzoekers vrijspraak elke logica missen, dat er tegenstrijdigheden en merkwaardigheden zijn in verband met het bij verzoekers vrijlating te ondertekenen document, met het al dan niet contact tussen verzoekers gedurende de periode dat verzoeker ondergedoken leefde, en in verband met de vermeende inval van het Ettelaat in verzoekers immobiëlekantoor. Verzoekers maken voorts niet aannemelijk geïllustreerd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van hun deelname aan protesten in de periode maart 2009 tot maart 2010. Zij beschikken verder niet over een verhoogd risicoprofiel waardoor zij een risico lopen onder de aandacht te komen van de Iraanse autoriteiten ten gevolge van hun uiterst beperkte politieke betrokkenheid in België door deelname aan één bijeenkomst en het posten van één politiek bericht op de Facebookpagina van verzoeker. Tot slot kan geen vrees omwille van verzoekers' areligieuze of atheïstische overtuigingen worden aangenomen. Uit wat volgt blijkt dat verzoekers in de verzoekschriften geen afdoende argumenten aanhalen die voormelde vaststellingen weerleggen dan wel verklaren.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de erin vervatte motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers komen immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk

een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

3.4.7.2. Waar verzoekers vooreerst opmerken dat zij als gezin, voorafgaandelijk aan de problemen waarmee zij te maken kregen, een voldoende welstellend leven hadden in Iran, dat zij geen enkel economisch motief hadden om hun land van herkomst te verlaten, dat de redenen die ze hebben aangehaald oprecht zijn en dat ze het dan ook fundamenteel oneens zijn met de stelling dat geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas, dient erop te worden gewezen dat zij er hiermee niet in slagen de in de bestreden beslissingen vervatte overwegingen in verband met de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas te verklaren of te weerleggen. Nergens wordt ten andere gealludeerd dat verzoekers hun land van herkomst zouden hebben verlaten omwille van economische motieven.

3.4.7.3. Verzoekers stellen voorts dat het uiterst ongepast is dat zij het verwijt kregen dat zij de asielinstanties willen misleiden omdat de brief waarop de verwerende partij zich baseert niet van hun hand is en evenmin op hun instructie werd verzonden. Zij benadrukken dat zij onwetend waren over deze brief, zoals blijkt uit de antwoorden tijdens het interview op het commissariaat-generaal. Zij benadrukken ook dat de communicatie met hun advocaat in de Dublinprocedure moeilijk verliep, waardoor er mogelijk (ongewild) een verkeerde boodschap is overgekomen.

Het schrijven waarvan sprake betreft een e-mail van verzoekers' toenmalige advocaat *d.d.* 26 juli 2019 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie administratief dossier, map 5, stuk 16) waarin is gesteld dat verzoekers niet naar Nederland kunnen teruggestuurd worden omdat verzoeker voor de Iraanse geheime inlichtingendienst (Sepah) zou hebben gewerkt, ze bij hun aankomst in Nederland via hun familie vernamen dat verzoekers voormalige werkgever op de hoogte was van zijn reis naar Nederland en verzoekers daarom dadelijk naar België reisden waar zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Om deze reden zouden verzoekers zich in het kader van de Dublinprocedure verzetten tegen een eventuele terugname door Nederland.

De inhoud van deze mail, die afkomstig is van de eerdere advocaat van verzoeker - wat door verzoekers overigens niet wordt betwist - strookt geenszins met de verklaringen die verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming aflegden. Noch verzoeker, noch verzoekster verklaarden dat verzoeker ooit voor de Iraanse autoriteiten zou hebben gewerkt (zie notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16).

De enkele stelling dat zij onwetend zijn over de kwestieuze mail, dat deze niet van hun hand is en evenmin op hun instructie werd verzonden, kan niet ernstig worden genomen. Er dient, tot bewijs van het tegendeel waartoe verzoekers evenwel in gebreke blijven, te worden aangenomen dat de advocaat die verzoekers' belangen vertegenwoordigde in de Dublinprocedure ter goeder trouw en op instructies van verzoekers handelde, zelfs indien de communicatie tussen hen moeilijk verlopen zou zijn. Bovendien en bovenal blijkt uit de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 26 september 2019 dat hierin hetzelfde wordt gesteld als in kwestieuze mail, met name dat verzoeker voor de Iraanse inlichtingendienst werkte.

Dat die verklaring niet door de advocaat van verzoekers maar door meneer S. zou zijn afgelegd, hetgeen zowel verzoekster tijdens haar onderhoud op het commissariaat-generaal als verzoekers in hun verzoekschriften opwerpen, raakt dan weer kant, noch wal.

De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat verzoekers al dan niet doelbewust de Belgische autoriteiten hebben trachten te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de vermeende vrees en de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven hypothekeert.

Louter omwille van de volledigheid kan nog worden aangestipt dat de Raad bij arrest nr. 247 421 van 14 januari 2021 de door verzoekers ingediende vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*bijlage 26quater*) heeft verworpen.

3.4.7.4. Aangaande de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met de wijze waarop zij Iran hebben verlaten stellen verzoekers dat de voorgehouden tegenstrijdigheid over het al dan niet beroep gedaan hebben op een smokkelaar geen tegenstrijdigheid betreft aangezien de reis

zelf zonder smokkelaar verliep. Verzoekers geven aan dat zij voor hun vertrek uit Iran vertrouwden op hun sociaal netwerk, meer bepaald op verzoekers vriend H., om zo snel mogelijk het land te kunnen verlaten. Verzoeker gaf ook de contactgegevens door aan H. van een kindervriend werkzaam bij Sepah die via H. hun reis uit Iran hielp te bewerkstelligen. Zij dienden risico's te nemen. Voor wat betreft de tegenstrijdigheid in verband met het al dan niet bestaan van een inreisverbod, verwijzen verzoekers naar een passage uit het gehoor van verzoeker.

Boudweg beweren dat er geen tegenstrijdigheid zou zijn omdat hun reis zelf zonder smokkelaars verliep, gaat allerm minst op. Uit de eenvoudige lezing van de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers tijdens hun onderhoud op het commissariaat-generaal expliciet aangaven dat de reis werd voorbereid door een smokkelaar, genaamd H., die alles regelde (zie notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11 en 12 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12-14). Dit staat in schril contrast met het verklaarde in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit blijkt dat verzoekers zonder smokkelaar vanuit Iran naar Nederland reisden (zie vragenlijsten verzoekers, telkens vraag 36). Zoals de bestreden beslissingen terecht opwerpen, is het, niettegenstaande uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat er vragen werden gesteld omtrent de naam van de smokkelaar, de prijs van de reis en de organisator van de reis, op zijn minst merkwaardig dat verzoekers toen geen enkele melding hebben gemaakt van de smokkelaar die hun reis voorbereidde. Waar zij op deze vragen antwoordden dat zij zonder smokkelaar hebben gereisd maar dat ze daarmee zouden bedoeld hebben dat deze niet zou hebben meegereisd, kan, net gelet op de specifieke vraagstelling ("*naam van de smokkelaar, prijs van de reis, naam van de organisator*"), bezwaarlijk worden aangenomen als dienstig verweer.

Met het louter aanhalen van een versie van de feiten, de herhaling dat zij risico's dienden te nemen en met de enkele verwijzing naar reeds afgelegde verklaringen in het kader van de administratieve fase, slagen verzoekers er vervolgens geenszins in de in de bestreden beslissingen terecht aangehaalde en de in de administratieve dossiers steun vindende overwegingen in verband met het eventueel reisverbod onderuit te halen. Deze overwegingen, die als volgt luiden, blijven dan ook onverminderd gelden:

"Hierbij aansluitend doen ook jullie verklaringen betreffende een eventueel reisverbod die tegen jullie zou zijn uitgevaardigd de wenkbrauwen fronsen. Zo verklaarde u dat u ongeveer twee weken na uw onderduiken en bijgevolg anderhalve maand voor uw vertrek uit Iran, vroeg aan uw vriend H. om contact op te nemen met uw vriend M. zodat die een eventueel tegen u opgelegd reisverbod zou kunnen verwijderen (CGVS, p10). Hierbij is het merkwaardig dat u later –terwijl u tijdens uw onderduiken dagelijks met hem in contact stond - nooit aan H. vroeg of er al dan niet een reisverbod op uw naam stond en of M. erin geslaagd was dit daadwerkelijk te laten verdwijnen (CGVS, p9). Uw verklaring hieromtrent, namelijk dat u niets over het reisverbod kon vragen omdat uw vriend M. elke dag online moest kijken of er al dan niet een reisverbod op uw naam stond en dat het pas bij vertrek duidelijk zou worden of u al dan niet een reisverbod had (CGVS, p10), houdt geen steek. Indien M. daadwerkelijk elke dag online moest kijken of er voor u een reisverbod was kan op z'n minst verwacht worden dat u net voor uw vertrek uit Iran nog wel even naar een stand van zaken zou hebben gevraagd. Immers moest u werkelijk de dood vrezen mag er aangenomen worden dat u niet, zonder dat u met zekerheid weet dat er geen reisverbod tegen u zichtbaar is, door middel van uw eigen paspoort, een vlucht zou nemen vanuit Iran naar Nederland (CGVS, p4 + p11) dit temeer gezien S. volgens u een man was met vele connecties en invloed en u door zijn toedoen op 20 dey 1397 (10 januari 2019) werd gearresteerd en gefolterd door het Ettelaat (CGVS, p10 + CGVS F., p7). Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat het weinig geloofwaardig is dat M., een persoon die bij de Sepah verantwoordelijk is voor economische corruptie (CGVS, p6-7), zonder meer toegang zou hebben tot het Iraanse systeem waaruit blijkt dat iemand een reisverbod werd opgelegd. U verklaarde weliswaar verder dat de smokkelaar ook in de luchthaven alles geregeld moet hebben aangezien jullie daar heel vlot door controles en alles gepasseerd zijn (CGVS, p11). Ook deze verklaring kan het door u genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken."

3.4.7.5. Wat betreft het gebrek aan enig overtuigend begin van bewijs van de rechtszaak waarbij verzoeker betrokken was en van de problemen die hij daarna heeft gekend, verwijzen verzoekers vooreerst naar de documenten die zij na het persoonlijk onderhoud per mails d.d. 16 februari 2021 aan het commissariaat-generaal hebben overgemaakt, waardoor de verwerende partij niet kan vasthouden aan de stelling dat verzoekers nog steeds geen stukken hebben voorgelegd, noch dat zij een plausibele

verklaring hebben meegedeeld voor het ontbreken ervan. Verzoekers benadrukken vervolgens, onder verwijzing naar de relevante passages dienaangaande uit het verhoorverslag van verzoeker, de concrete context over de omslag die verzoeker kreeg en dat met deze context en het feit dat hij zich van de documenten die valselijk tegen hem zouden gebruikt worden wou ontdoen, geen rekening is gehouden in de bestreden beslissingen.

Zoals de verwerende partij in haar nota toegeeft, werden de documenten die met twee mails van 16 februari 2021 aan haar werden overgemaakt, ten gevolge van een administratieve vergissing, niet aan de administratieve dossiers gevoegd. De Raad moet de verwerende partij bijtreden waar deze in haar nota, waar als bijlage 1 de mails met documenten zijn gevoegd, stelt dat de desbetreffende documenten geenszins de motivering van de bestreden beslissingen kunnen wijzigen of weerleggen. Het gaat eensdeels om de *shenasnamehs* van verzoekers en anderdeels om enkele *screenshots* van Iraanse webpagina's tot dewelke verzoekers geen toegang kregen. Wat de *shenasnamehs* betreft, kan de verwerende partij worden gevolgd waar deze in haar nota stelt dat aan verzoekers identiteit niet wordt getwijfeld zodat het neerleggen van deze documenten niks wezenlijks nieuw kan bijdragen. Ook wat de *screenshots* van Iraanse webpagina's betreft waartoe verzoekers geen toegang krijgen dient de verwerende partij te worden gevolgd waar zij opwerpt dat verzoekers hieromtrent geen enkele uitleg verstrekken, noch in de begeleidende mail, noch in de verzoekschriften, maar dat zij wellicht hiermee trachten aan te tonen dat zij een poging ondernamen om hun juridisch dossier online te consulteren. Uit de 'COI Focus, Online opvolgen van een juridisch dossier' d.d. 8 april 2019 (bijlage 2 bij de nota van de verwerende partij) blijkt dat men via verschillende websites, waaronder deze aangehaald door verzoekers, in Iran toegang kan krijgen tot zijn of haar juridisch dossier in een database maar dat deze sites niet te consulteren zijn vanuit België. Vanuit Iran en via een persoonlijke code die men moet aanvragen bij de rechtbank, krijgt men wel toegang tot zijn dossier. Verzoekers tonen met de *screenshots* enkel aan dat zij geen toegang krijgen tot het juridisch dossier van verzoeker maar verduidelijken hierbij niet dat zij niet over de code beschikken of er niet konden aan geraken. Met deze *screenshots* slagen verzoekers er dus geenszins in enig begin van bewijs van de rechtszaak aan te tonen. Zoals omstandig wordt geduid in de bestreden beslissingen, slagen verzoekers er evenwel niet alleen in om geen enkel begin van bewijs voor te leggen, noch konden zij hierover geloofwaardige verklaringen afleggen. Verzoekers gaan enkel in op de afgelegde verklaringen in verband met de volmacht en de enveloppe waarin deze zich bevond, maar beperken zich hierbij tot het herhalen van het reeds gestelde tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker om aan te tonen dat met de context geen rekening zou zijn gehouden, waarmee ze evenwel allerm minst *in concreto* ingaan op de betreffende overweging uit de bestreden beslissingen dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij dit document zou bekomen hebben weinig geloofwaardig zijn en dat hij dermate belangrijke documenten zomaar zou weggooien zonder ze zelfs maar eens te bekijken een erg onlogische handeling is die nogmaals de geloofwaardigheid van zijn relaas ondergraaft. De betreffende passages uit de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, blijven bij gebrek aan enig dienstig verweer van verzoekers, onverminderd gehandhaafd.

3.4.7.6. In verband met de tegenstrijdige verklaringen inzake de manier waarop verzoeker werd vrijgesproken, halen verzoekers aan dat de verklaringen die verzoekster op dit punt heeft afgelegd het gevolg zijn van misinformatie en uitgingen van een verkeerde veronderstelling over de wijze van vrijspraak waarbij ze geen betrokken partij was. Bovendien, zo stellen verzoekers, wordt in de bestreden beslissingen enkel verwezen naar de verklaringen van verzoekster om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de vrijspraak, en niet naar de verklaringen van verzoeker die de direct betrokken partij is.

Het betoog, als zou enkel worden verwezen naar de verklaringen van verzoekster, mist feitelijke grondslag. Immers, uit de bestreden beslissingen blijkt eenvoudig en genoegzaam dat er sprake is van tegenstrijdigheden tussen verzoekers en verzoeksters verklaringen inzake de manier waarop verzoeker werd vrijgesproken. Deze tegenstrijdigheden zijn pertinent en vinden steun in de administratieve dossiers. Dat de verklaringen die verzoekster aflegde het gevolg zijn van een verkeerde veronderstelling en van misinformatie, is een loutere *post factum* bewering en loutere vergoelijking waarmee verzoekers geenszins afbreuk kunnen doen aan de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de manier waarop verzoeker werd vrijgesproken en op grond waarvan de verwerende partij terecht kon oordelen dat deze danig het relaas ondermijnen dat verzoeker en meneer S. ooit in een rechtszaak betrokken zouden zijn geweest. Dient in dit kader nog te worden opgemerkt dat, gezien verzoekers hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van dezelfde problemen en uit hoofde van dezelfde vrees voor vervolging, gezien zij beiden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven,

redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk om hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven, zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas.

Verzoekers gaan voorts allerm minst in op de passage uit de bestreden beslissingen die stelt dat de verklaringen van verzoeker, dat er bijbedoelingen waren bij zijn vrijspraak, elke logica missen. Het klopt dat hier wel enkel verwezen wordt naar de verklaringen van verzoekster, de echtgenote van verzoeker, maar hiermee slagen verzoekers er geenszins in de gevolgtrekking, die de commissaris-generaal hieraan verbindt, te ontcrachten, laat staan te weerleggen.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielaas van verzoekers.

3.4.7.7. Met de overweging uit de bestreden beslissingen, die luidt als volgt: *“Zo is het erg merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u bij uw vrijlating een document moest ondertekenen dat u alle verantwoordelijkheid over de verkoop van het appartement op u nam, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat u drie papieren diende te ondertekenen maar niet weet wat u ondertekende omdat u geblinddoekt was (CGVS, p 18)”*, miskent de verwerende partij volgens verzoekers dat verzoeker wist waarom hij de papieren diende te tekenen, maar dat hij op het eigenlijke moment waarop hij de documenten moest tekenen dit niet kon zien omdat hij geblinddoekt was. Wat hij verklaarde, sluit elkaar dus niet uit maar vormt enkel een precisering van wat hij op het moment van ondertekening kon vaststellen.

Verzoekers slagen er niet in om het voormelde motief te ontcrachten. De verklaringen van verzoeker over de inhoud van het/de hem ondertekende document(en) waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar (*“Wat voor papieren? Ik weet het niet, ik was geblinddoekt en kon niet meer die druk weerstaan daarom heb ik gewoon getekend wat ik moest tekenen”* notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 18) en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekers *post factum* trachten aan te brengen.

3.4.7.8. In verband met de in de administratieve dossiers steun vindende tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen over het al dan niet in contact staan gedurende de twee maanden dat verzoeker ondergedoken leefde, komen verzoekers niet verder dan de ontkenning van deze pertinente, draagkrachtige en terechte tegenstrijdigheid en stellen zij dat zij beiden uitgingen van een andere vraag, met name of er *“contact”* was dan wel *“rechtstreeks contact”*, zijnde fysiek contact, hetgeen niet het geval was en ook zo werd verduidelijkt.

Dat *“rechtstreeks”* contact enkel fysiek contact zou inhouden kan niet worden aangenomen om de tegenstrijdigheid die zodanig apert is te verklaren. Verzoekster was tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf verwonderd dat haar echtgenoot niet had vermeld dat zij gedurende de periode van twee maand dat hij ondergedoken leefde iedere avond kort met elkaar belden (zie notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 15) en weet dit aan het feit dat de *protection officers* dat misschien verkeerd hadden begrepen. Van een verklaring te wijten aan al dan niet fysiek contact is geen sprake zodat met deze loutere *post factum* vergoelijking, die bovendien weinig ernstig voorkomt, geen rekening kan worden gehouden.

3.4.7.9. Verzoekers bemerken voorts dat de inval in het immobiliënkantoor een drukkingsmiddel uitmaakt en dat een dergelijke inval dus niet is uitgesloten louter omdat verzoeker eerder Iran had verlaten. Met deze versie van de feiten doen verzoekers geen afbreuk aan de vaststelling uit de bestreden beslissingen dat er eveneens geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat het Ettelaat in januari-februari 2020 een inval zou hebben gedaan in het immobiliënkantoor in een poging verzoeker daar aan te treffen omdat het Ettelaat reeds meer dan negen maanden op de hoogte was van verzoekers vertrek uit Iran. Deze overweging, die pertinent en draagkrachtig is, vindt steun in de administratieve dossiers.

Daarenboven blijkt uit de stukken van de administratieve dossiers en de hierop geschraagde inhoud van de bestreden beslissingen dat verzoekers voor de Belgische asielinstanties een veelheid aan frappant tegenstrijdige verklaringen, incoherenties en merkwaardigheden hebben afgelegd omtrent diverse kernelementen in hun asielrelaas.

3.4.7.10. Daar waar verzoekers in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan hen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De verwerende partij concludeerde terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

3.4.7.11. Verzoekers stellen voorts dat hun vrees bij terugkeer naar Iran gedood te worden of levenslang in de cel te zullen belanden voornamelijk gebaseerd is op het toedoen van meneer S. maar dat ze evenwel ook wezen op de deelname aan protesten tegen het regime in Iran en het verlies van hun geloof in God.

Zij ontkennen dat hun aandeel in de protesten gering zou zijn en verwijzen hiervoor naar de *screenshots* van de Facebookpagina van verzoeker (zie bijlage 4 bij de verzoekschriften) waaruit moet blijken dat hij deelneemt aan de meeste politieke activiteiten tegen het regime aangezien hij sinds 2011 actief is op Facebook en dat hij niet één maar verschillende berichten en ook video's heeft gedeeld die handelen tegen het optreden van het Iraanse regime. Dat de verwerende partij hieraan niet de nodige aandacht heeft geschonken, getuigt volgens hen dan ook van onzorgvuldig onderzoek. Tot slot wordt nog gewezen op het feit dat niet gelovigen in Iran gedood worden.

In de bestreden beslissingen wordt in verband met de politieke betrokkenheid van verzoekers in Iran en België als volgt overwogen:

“Wat betreft het feit dat jullie in 1388 (21 maart 2009 – 20 maart 2010) aan protesten deelnamen in Iran waarbij u tijdens één van deze protesten voor een half uur werd aangehouden (CGVS, p7 + CGVS F., p5) dient er op gewezen te worden dat deze feiten te ver in de tijd zijn gesitueerd om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bleef immers in Iran wonen en werken, stichtte er een gezin en verliet Iran pas op 17 maart 2019. Bovendien verklaarden u en uw echtgenote dat u na jullie deelname aan de protesten en uw kortstondige arrestatie nooit meer iets hebben vernomen van de Iraanse autoriteiten (CGVS, p7 + CGVS F., p5) waardoor niets er op wijst dat jullie omwille van deze deelnames nog door hen geïdende zouden worden.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ten gevolge van uw beweerdde korte arrestatie en deelname aan betogingen in de nasleep van de verkiezingen van 1388 maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Betreffende uw eenmalige deelname aan een bijeenkomst eind 2020 voor de Oekraïense ambassade in Brussel ter herdenking van het Oekraïense vliegtuig dat door het Iraanse regime werd neergeschoten blijkt uit uw verklaringen dat u louter een gewone deelnemer was. U heeft er immers niet met de pers gesproken, geen speech gegeven en u droeg er noch een vlag, noch een plakkaat ; u had louter bloemen mee en

heeft er een kaars aangestoken (CGVS, p7-8). U heeft evenmin aangetoond dat u een bijzonder profiel zou hebben. U bent etnische Fars (DVZ-vragenlijst; vraag 6d) en u bent niet verbonden aan één of andere politieke partij (CGVS, p7). Gelet op deze bevindingen over uw extreem beperkte politieke activiteiten/profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U erkende overigens niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw eenmalige politieke activiteit in België. U stelde weliswaar dat er veel foto's genomen werden door mensen maar uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u ook zou gefotografeerd zijn en u legde evenmin bewijsmateriaal in dit verband neer (CGVS, p8).”

Deze motieven vinden steun in de dossiers, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers deze geheel ongemeoid laten, onverminderd gelden.

In verband met de Facebookaccounts van verzoekers staat in de bestreden beslissingen als volgt:

“Wat betreft het Facebookprofiel van u en uw echtgenote, waar jullie vaak (politieke) foto's op zouden plaatsen en de mensen op de hoogte zouden brengen van het ware en correcte nieuws (CGVS, p5; CGVS F. p3-4), kan worden opgemerkt dat er bij raadpleging van uw facebookaccount op 12 februari 2021 slecht één politieke foto terug te vinden is, namelijk een foto van een herdenking van de slachtoffers van het neergeschoten Oekraïense vliegtuig die op 13 november 2020 gepost werd (wordt toegevoegd aan het administratieve dossier); bij uw echtgenote werden er geen dergelijke posts teruggevonden. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookpost te wissen. Zoals hierboven reeds werd gesteld blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en dient er herhaalt te worden dat jullie beiden verklaarden niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (CGVS, p8 + CGVS F., p4).”

Wat betreft de bij de verzoekschriften gevoegde *screenshots* van de Facebookpagina die verzoeker zou toebehoren en waarmee hij zich als een politieke tegenstander van het Iraanse regime sinds 2011 profileert, stelt de Raad vast dat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen. Bovendien blijkt dat deze berichten, los van de inhoud ervan, dateren van 2011 en 2020 en alsnog zeer beperkt zijn. Van de video's waarnaar in de Facebookposts wordt verwezen is geen afschrift neergelegd. Bijgevolg verkeert de Raad in de onmogelijkheid om kennis te nemen van de inhoud van deze video's. Zo deze video's al zouden weergeven wat verzoekers aangeven, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekers geheel niet uitwerken op welke wijze deze video's te dezen de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissingen, dat de politieke betrokkenheid van verzoeker(s) erg beperkt is, vermogen te weerleggen. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou tewerk gegaan zijn, kan niet worden aangenomen. Zij bezocht de beide Facebookpagina's op 12 februari 2021 en kon uit de *outprint* afleiden dat verzoeker slechts één en verzoekster zelfs geen politiek bericht tot op die datum had gedeeld (zie administratief dossier, map landeninformatie). Verzoekers ontkennen verder ook niet dat bij terugkeer naar Iran de *posts* gewist kunnen worden, noch ontkennen zij dat zij geen bijzonder profiel hebben of dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van de activiteiten in België, die overigens beperkt zijn gebleven tot deelname aan één bijeenkomst eind 2020. Uit informatie gevoegd aan de administratieve dossiers (zie map landeninformatie) blijkt dat de Iraanse autoriteiten overigens weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Door tot slot te verwijzen naar een verklaring van verzoeker waaruit onder meer blijkt dat hij niet wil leven in een land, Iran, omdat niet religieuzen bestraft worden met de doodstraf, wordt geenszins afbreuk gedaan aan de pertinente, draagkrachtige overweging uit de bestreden beslissingen in verband met het feit dat verzoekers niet gelovig zijn en die dan ook onverminderd gehandhaafd blijft:

“Wat betreft het feit dat u nergens in geloof en uw echtgenote enkel in God gelooft (CGVS p3 + CGVS F., p3) dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat Iran een heel gevarieerde samenleving is met zowel een grote groep conservatieven als seculieren. De Iraanse samenleving kent meer en meer atheïsten en bij een groot deel van de bevolking wordt dit ook meer aanvaard. Religie speelt in het dagelijkse leven van vele Iraniërs niet zo'n grote rol. Veel Iraniërs nemen niet meer deel aan het vrijdaggebed. Het niet deelnemen aan het gebed zal dan ook weinig waarschijnlijk leiden tot de verdachtmaking dat iemand atheïst is. Niettegenstaande in de strafwet verschillende bepalingen terug te vinden zijn die atheïsme kunnen strafbaar stellen, zijn er in de praktijk geen zaken bekend waarin iemand enkel en alleen wordt beschuldigd atheïst te zijn. Dit heeft onder meer te maken met het feit dat het weinig of niet gebeurt dat iemand zich in Iran openlijk zal uiten als atheïst. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas, kan er dan ook niet aangenomen worden dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het feit dat jullie geen geloof aanhangen. Jullie uitten bovendien zelf ook geen vrees omwille van jullie a-religieuze of atheïstische overtuigingen.”

3.4.7.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.4.7.13. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

3.4.8. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.8.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

3.4.8.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico, voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen met een loutere verwijzing naar de *“actuele gekende veiligheidssituatie in Iran”* evenwel geenszins *in concreto* aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Zij voeren ook geen overtuigende persoonlijke omstandigheden aan die in hunnen hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), zouden verhogen.

3.4.8.3. In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers door het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.4.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.4.12. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS